

HET LAANTJE VAN DE DEKEN

Wat heel veel jaren al bestond
En wat uniek is ver in 't rond,
Vindt men in onze streken
En elke Rooijse inboorling
Heeft minstens een herinnering
Van Venrays allermooiste ding:
Het laantje van de Deken.

Die rust en die intimiteit,
Die onweerstaanbare lieflijkheid
Moet brave burgers kweken.
De Rooijse jeugd zoekt er vertier,
De oudjes wandelen met plezier,
De jongelieden kussen hier
In 't laantje van de Deken

Door 't poortje, Middeleeuws van lijn,
Zag men geregeld een begijn
het laantje oversteken.

Des avonds hoort men er de taal,
In 't lover, van de nachtgaal.
Vol tover glijdt een manestraal
Door 't laantje van de Deken.

De priester bad er zijn brevier
Of ongestoord bereidt hij hier
Zijn lezingen of preken.
Want vredig is er de natuur
En iedere dag en ieder uur

Wacht Jezus aan de kloostermuur
In 't laantje van de Deken.

De krijg bracht Venray wond na wond,
Maar eindelijk kwam dan toch de stond:

De oorlog was geweken.

De duivel had z'n werk gedaan,
Maar al was Venray half vergaan,
Eén ding bleef tamelijk wel bestaan:
Het Laantje van de Deken.

Een nieuw gevaar voor 't laantje dreigt
Wanneer Venray zijn stadspark krijgt:

Een ringbaan wordt bekeken.

Er wordt een weg geprojecteerd
Die 't snelverkeer uit Venray weert,
Maar de opruiming garandeert
Van 't laantje van de Deken.

Gelukkig is dit van de baan.

Men liefkoost weer in 't licht der maan.

't Is een verheugend teken,

Dat Venray nog van waarde acht
Waar de moderne mens om lacht,
Maar waar wij mee zijn grootgebracht
In 't laantje van de Deken.

*Gedicht uit het schrift van de onlangs overleden
Gon Verheijen-Versteegen..*